

מסורת הש"ס

(א) יבמות קה" (ב) [לעיל
 יט:]; (ג) חגיגה יא. [ע"י
 בחס"י מיר נב. ד"ה ח"ש];
 (ד) סהרות פ"ט מ"ט לעיל
 ד, (ה) [ע"ז סח: חולין עד:];
 (ו) [ע"ז סס:]; (ז) גיל ג' [ג'
 ח] גי' רש"א שיהא יכול
 להיות לה, (ט) [נבחגיגה יא.
 ד"ה הא מירלו דתרמי
 שמענין מנייה עוד מירלו
 דתרי קראי במיז], (י) [לעיל
 מג:];

תורה אור השלם

1. דברו אל בני ישראל
וְאָמַרְתֶּם אֲלֵהֶם אִשָּׁה
זוֹ אֲשֶׁר בָּרָא מִשְׁכּוֹר וְאִישׁ
שָׂמָּה הוּא: וְקִירָא ט ב
2. אֵלֶּה הַשְּׂמָאִים לָכֶם
כִּלְ הַשְּׂמָא כֹּל הַנּוֹעַם כֶּן
בְּמִתָּם יִשְׁמָע עַד הָעֶרֶב:
וְקִירָא א ט ז
3. וְזֹאת תִּהְיֶה שְׂמָא
בְּזוֹרֵב בִּשְׂמָא אַתּוּב א
הַרְתִּים בְּשִׁמּוֹר מִזְבּוֹ
שְׂמָאֵת הוּא: וְקִירָא ט ג
4. וְכִי יִרְק הַזֶּבַע בְּשִׁמּוֹר
יִכְסֶּם בְּגָדָיו וְיִחַץ בְּמִים
וְשָׂמָּה עַד הָעֶרֶב:
וְקִירָא ט ח
5. וְכִי יִמּוֹת מִן הַבְּהֵמָה
אֲשֶׁר הִיא לָכֶם לֵאמֹלָה
הַנּוֹעַם בְּנִתְלֶתָהּ יִשְׁמָע עַד
הָעֶרֶב: וְקִירָא י א ט

גליון הש"ס

רש"י ד"ה מומא דקב כו'
מומא במגע. עי' פ"ג מ"ג
לזהלות וזהרע"ג סס. ועי'
זהרע"ג פ"ד מ"ה דטהרות
ול"ע:

לעזי רע"י

פרוי"ט. קרפדה.
בו"ט. קרפדה.

דם הנדה פרק שביעי נדה

ממקום טוב מאד. ממקום שזוהי יוֹאֵל שהוא טמא כְּצִבְלוֹ: **דַּם הַיּוֹאֵל**
מִפִּי אֲמָסוֹ. שֶׁל זֶה גִּמּוֹר יִלֵּץ לִיָּה לִקְמוֹן דְּטָהוֹר: **יִכּוֹל דַּם הַיּוֹאֵל**
מִפּיו. שֶׁל זֶה יֵהָ נִדּוֹן בְּרוּק וְדַם הַיּוֹאֵל מִפִּי אֲמָסוֹ יֵהָ נִדּוֹן כּוֹב:
וְאִפּוֹךְ אֵנָּה. וְחַטָּא לְרִצּוֹת דַּם וְהוּא לְהוֹאֵל מִי רִגְלִים: **שְׁמַעְעַג.**

ממקום טמא אינו דין מפי האמה יוכיח שב אף אתה אל תתמה ממקום טומאה יהיה וזאת לרבות מימי רגש מפי האמה מלן דטו דם היוצא מפיו ומפיו יזובו טמא הוא הוא מפיו ומפי האמה טמא אגא אמר רבי יוחנן יוחי דרומיא דרוק מ אף כל שמתעגל ויוצא ויוצא והרי חלב שב ואמר מר חלב שב משקין טומאת משקין חמורה אלא אמר ר' בן יוחי דרומיא דרוק וחוזר ונבלע אף כל ונבלע יצא דם שאין חלב שבאשה שאע"פ חוזר ונבלע ונילף מתעגל ויוצא מטמא ליבא למילף שכן גו והשרץ אמר ריש לקי קיימת טמא והאגן מטמאין יבשין אמר ר' בכולן הא במקצתן ברבי ביסנא אמר ר' יבול בכולן ת"ל מהם תלמוד לומר בהם ה ביבש אמר רבא ה שלדן קיימת טמאין שגשרף ושלדו קיימת שרץ שרוף על גביי המהוהא טהורין ש מציאתן א"ר זירא הא במקצתן דתניא ביסנא משום ר"ש ב ת"ל מהם אי מהם י הא כיצד כאן בשרו מטמאין לחין זב דר וניעו ורוקו דכתיב שרץ^א במותם אמר שבת זרע^ב הראוי

יכולין להשרות: בעי רבי ירמיה תחילתו וסופו בפר
דתניא כמה היא שרייתן בפושרין יהודה בן נקוסא
רשב"ג אומר צריכין שיהו פושרין מעת לעת: ר
מלמא בכזית אבל מטמא טומאת רקב תניא נמי
לשרות ולחזור כמות שהיה טהור מלמא בכזית
במבוי מטמא למפרע עד שיאמר בדרקתי את המנ
חתם שנמצא בחלוק מטמא למפרע עד שיאמר
שעת הכבוס ומטמא בין לח בין יבש ר"ש אומר ה
שהיא יכול לחזור ולהיות לח: נמי איבעיא להו עד
נפקא מינה דאמר כביד ולא בדיק אי אמרת חזקתו ב

שביעי נדה

נו.

היוצא מפיו טהור. בפרק מצות חליצה (יבמות דף קה.) מוקי בשומת דלי לאו הכי טמא משום נחשוסי הרוק: **היוצא מפי האמה.** ואם תאמר הא כבר ממעטינן בריש צנות כותים (שעיל דף נב:) איש מאודם ויש לומר דהיינו דלין

נעשה זכ ע"י ראיית אודם אצל אס
כבר נעשה זכ ליהיו דם היוצא מפיו
האמה טמא כמו רוקו ולכן נריך
קרא הכה למעוטי: **וְזֹאת צִבְּרוֹת**
מִיַּד רִגְלֵי אֲבוֹנֶמָּה. מו"י דואת
קדרס כי יכי דדרשנין לעיל כיח
וניעו מו"י דוכי ירוק אצל זאת ככל
דוכי אחא למעוטי והכי זאת נמי
אחא למעוטי דבת"כ מנריך תרי
מיעוטי זאת וטמא הוא חד למעוטי
זיעה וליהי סרוחה וחד למעוטי דם
היוצא מפיו ומפי האמה:

מִה רֹק שְׁמַתְעַגְל וְיוֹצֵא ב' / מִכּוֹ
 רִיבּוּא דְּרִיב יִרְוֹק הֹזֵב צִטָּהוֹר
 וְדוּחַת דְּרִישׁ הִכִּי אֲכָל אִי לֹאֹ הִנֵּי
 קִרְאִי הֹה מִמַּעֲטִינן כּוֹלֵהוּ כִּיחַו
 וְנִיעַו וְמִי רִגְלִים מִטְמָלָה הֹה כִּמוֹ דַּם
 הִיּוֹלָה מִפִּי הָאֲמַלָּה וְאִיִּם וְלִמְנֵה יִמֵּי
 קִרְאִי לִפִּי יִרְוֹק לִכְסִיחַ וְנִיעַו חֹמֶל לִמֵּי
 רִגְלִים וְיִלְדֵּי מִדְּמוֹי יִרְוֹק לֹא הֹה דְּרִשְׁיִנן
 אֲלֵלָה כִּיחַו וְנִיעַו שִׁינֹלָה דְּרִךְ הִפֵּה אִי
 מִי הֶאֱקָ וְנִמִּי לִרְבִּי יוֹמֶנן דְּדִמִּי כִּמוֹ
 רֹק וּמוֹחַת לֹא הֹה מִרְבִּיעִין אֲלֵלָה מִי
 רִגְלִים שִׁינֹלָאִין מִפִּי הָאֲמַלָּה כִּמוֹ וּזֹב
 דְּקִרְלָה דְּחֹמֶל גְּבִי זֹב כִּפִּיט אִי מִשּׁוֹם
 דְּכֻלָּין מִמָּקוֹם טוֹמָה מִיחֵהוּ קֶסֶה
 דְּמַשְׁעֵה דְּהוּה מִרְבִּיעִין חֲלָבֵהּ הָאֲשֶׁה
 מִחֹמֶת אֶסֶּה הִיּה חֹחַר וְנִצְלֵה וְאֲמַלִּי
 וְהֵא אִפְלִיט כִּיחַו וְנִיעַו לֹא הֹה מִתְרַבִּי
 מִחֹמֶת אִי לֹאֹ רִיבּוּא דְּרִיב יִרְוֹק וְנִרְךְ
 לֹומֶר דֵּלִי לֹאֹ רִיבּוּא דְּרִיב יִרְוֹק הֹה
 מִוקְמִינן חֹמֶל לִכְסִיחַ וְנִיעַו דּוֹקָא דְּרִיב
 כְּעִין רֹק אֲלֵלָה הִשְׁתַּלֵּךְ דְּכִמִּיט אִי יוֹק
 אִימֵר חֹמֶת לֵכָל דֵּלִי מִמַּתְעַגְל וְיוֹצֵא
 וְחֹחַר וְנִצְלֵה: **וְנִירְלָה** מִזּוּבֵה. אִי
 זִכֶּה לֹאֹ מַעֲיֵן הֹה דְּכֻעִיט הִיא צִפְרָק
 גְּנוֹת כּוֹסִים (לְעִיל לֵד): **אִי** בְּהֵא אִי
 מִהֵם ב' / וְאֵלֵּיג' דְּמֵהִלִּי בְּהֵם וְמֵהֵם
 דְּרִשְׁיִנן צִפְרָק דְּחִגִּיגָה (דָּף יֵלֵא)
 שְׁשִׁיעוֹרֵה כְּעֻדְדָּה הֵתֵם אֲסִמְכַתָּ
 הֹה דְּשִׁיעוֹרִים הִלְכֵה לְמַשֶּׁה אֲסִמְכִיעִי)
שְׁרִינן שְׁשִׁיעֵרָה. קִיק לֵלֵל עֵרִיב
 יֵבֶשׁ וְשִׁרְוֹף בְּדִילִי הִדְלִי דְּמַחֵד קִרְלָה
 קִדְרִישׁ לֵכֹ: **שִׁכְבַּת** זֹרַע בְּרֹאוּיָה
 אֲהוּרִיעִי. וְאֶסֶּה תֵּאֲמֶר וְהֵלֵל עִכְכַּת
 זֹרַע שְׁאִינֵי יוֹרֵה כֶּחַן אִינוֹ רִאִיו לְהוֹרִיעַ
 וּמִטְמָלָה וְיֵשׁ לֹומֶר דְּמִינן רִאִיו לְהוֹרִיעַ
 בְּעִינָן וְאִפִּי שְׁאִינֵי יוֹרֵה כֶּחַן כִּיֹּן שֶׁהֹה
 לֵחַ חֲשִׁיב מִינן שְׁכַכַּת זֹרַע הִרְאִיו לְהוֹרִיעַ:

להוריע נבלה דכתיב⁵ כי ימות כעין מיתה: אם
 ידון או דלמא תחילתו אף על פי שאין סופו ת"ש
 אומר ימעת לעת תחילתו אף על פי שאין סופו
 יוסי אומר בשר המת כו': אמר שמואל טהור
 הכי רבי יוסי אומר בשר המת שיבש ואין יכול
 נבל טמא טומאת רקב: **מתני'** והשרץ שנמצא
 הזה ולא היה בו שרץ או עד שעת כבוד וכן
 יקתי את החלוק הזה ולא היה בו כתם או עד
 ש מטמא למפרע והלח אינו מטמא אלא עד שעת
 עת כבוד חזקתו ברוק או דלמא חזקתו מתכבד ומאי
 ק הא לא בדק אי אמרת חזקתו מתכבד הא מתכבד
 אי

עין משפט
נר מצוה

יב א מיי פ"א מהל' משכב
 ומושב הלכה זו:
בב ב מיי פ"ד מהל'
 אבות העוממה הלכה יב:
כא ה מיי שס פט"ו הלכה
 י:
כב ו מיי פ"ב מהלכות
 משכב ומושב הלכה א:
כג ז מיי פ"ח מהלכות אבות
 העוממה הלכה ד:
כד ח מיי פ"ג מהלכות
 משכב ומושב הלכה ז:
כה ט מיי פ"ח מהל' אבות
 העוממה הלכה ד:

תום' הרא"ש

[illegible]